

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul nouă

Jeff Pippenger

2025-12-11

Numărul nouă

Am ajuns, în această introducere la cartea lui Ioel, la momentul de a rezuma pe scurt câteva dintre punctele din primele opt articole și de a identifica la ce ar trebui să ne așteptăm de la cartea lui Ioel, acum când o abordăm mai direct, iar apoi, desigur, ce legătură are aceasta cu bătăliile de la Raphia și Panium din Daniel 11:11–16?

Am pus accent pe cântarea viei, căci, în limbajul profetic, „experiența” este reprezentată printr-o „cântare”. Una dintre caracteristicile celor o sută patruzeci și patru de mii este că ei cântă cântarea lui Moise și a Mielului, care nu este decât modul în care Ioan reprezintă cântarea viei din Isaia. Fiecare profet major își începe cartea cu condamnări împotriva lui Israel pentru răzvrătirea lui, sau s-ar putea spune că fiecare profet major cântă mai întâi cântarea viei. Susțin că, în capitolul întâi al cărții lui Ioel, cântarea viei este una dintre cele mai importante descoperiri despre cântarea viei. Nu pot spune dacă am dreptate sau nu, dar motivul pentru care am această convingere este că legăturile profetice reprezentate simbolic în cartea lui Ioel par a fi o cheie, sau poate o axă pentru mai multe spițe. Mărturia lui Ioel nu doar că se leagă de celelalte linii paralele, ci pare să stabilească un punct de referință, mai ales prin simbolismul viei distruse din capitolul întâi, iar următoarele două capitole identifică atât timpul de încercare al chipului fiarei în Statele Unite, cât și timpul de încercare al chipului fiarei pentru lume. Și toate acestea sunt așezate în contextul unei vii, iar o vie nu este vie dacă nu primește ploaie.

Am pus, de asemenea, accent pe perioada profetică reprezentată de simbolul „Până când?” Am simțit necesitatea de a ne reaminti acest principiu stabilit anterior despre „Până când”, pentru a pune accent pe „piatra de încoronare”, care a fost și este, de asemenea, temelie și piatra din capul unghiului. Dezvoltarea finală deplină a soliei Strigării de la miezul nopții, care este acum în desfășurare, este „piatra de încoronare”. Întemeiată pe temelii, acea piatră de încoronare constă din giuvaerurile lui Miller, care strălucesc de zece ori mai puternic decât la început.

Pe temeiul „lucrărilor minunate” ale lui Dumnezeu, piatra de încheiere constă în trecerea poporului Său de la o experiență laodiceană la una filadelfiană, moment în care acel popor devine al optulea care este dintre cei șapte și, totodată, trece de la biserica luptătoare la biserica triumfătoare. Această trecere este piatra de încheiere. Trecerea se împlinște când poporul lui Dumnezeu aude și vede solia „piatra de încheiere”, iar aceasta este minunată în ochii lor. Solia pietrei de încheiere este punctul culminant, căci adună laolaltă toate adevărurile simbolice ale „pietrei de încheiere”. Solia „de șapte ori” a fost piatra de temelie a lui Miller și trebuia să fie piatra de încheiere a milleriților. Cincizecimea a fost piatra de încheiere a perioadei penticostale, după cum Strigătul de la miezul nopții a fost piatra de încheiere a mișcării millerite a primei și a celei de-a doua solii îngerești.

În calitate de apogeu sau piatră de boltă a perioadei de patruzeci și șase de ani în care Hristos a zidit templul milerit al primului și al celui de-al doilea înger, piatra de boltă urma să devină piatra de temelie pentru lucrarea lui Hristos de zidire a templului celor o sută patruzeci și patru de mii. Acea piatră de temelie a fost așezată în 1844 ca lumină care să lumineze calea spre cer, iar din acest motiv poporul lui Dumnezeu de la sfârșitul lumii trebuie să se întoarcă la "căile vechi" pentru a găsi odihnă. Dacă și când se întorc la istoria de pionierat a mileriiților, ei descoperă că solia Strigării de la miezul nopții a fost apogeul istoriei de temelie. Strigarea de la miezul nopții a fost o manifestare a revărsării Duhului Sfânt. Când un suflet se întoarce la "căile vechi" și găsește "lumina strălucitoare" care a fost așezată la începutul sau la punctul de temelie al căii, el găsește Strigarea de la miezul nopții, pe care Ieremia o identifică drept "odihnă".

Aveau o lumină strălucitoare așezată în urma lor la începutul căii, despre care un înger mi-a spus că era „strigarea de la miezul nopții”. Această lumină strălucea de-a lungul întregii căi și le lumina pașii, ca să nu se poticnească.

Dacă își țineau privirile ațintite asupra lui Isus, care era chiar înaintea lor, călăuzindu-i spre cetate, erau în siguranță. Dar curând unii au obosit și au spus că cetatea era foarte departe și că se așteptaseră să fi intrat în ea mai înainte. Atunci Isus îi încuraja ridicând slăvitul Său braț drept, iar din brațul Său ieșea o lumină care se unduia deasupra cetei advente, iar ei strigau: «Aleluia!» Alții, cu nechibzuință, au tăgăduit lumina din urma lor și au spus că nu Dumnezeu îi condusese până atât de departe. Lumina din urma lor s-a stins, lăsându-le picioarele în întuneric desăvârșit, și s-au poticnit și au pierdut din vedere ținta și pe Isus, și au căzut de pe cale în jos, în lumea întunecată și rea de dedesubt. Experiența creștină și învățăturile lui Ellen G. White, 57.

Piatra de boltă a istoriei millerite este piatra de temelie pentru istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. De la începutul soliei celor trei îngeri, în 1798, și până la ridicarea bisericii triumfătoare, în împlinirea curățirii sanctuarului, la legea duminicală, calea este luminată de solia Strigăturii de la miezul nopții, căci pilda se referă la Adventism și la modul în care Dumnezeu ridică un popor care să reflecte în mod desăvârșit caracterul Său, pe măsură ce timpul de probă pentru omenire se încheie în timpul crizei legii duminicale.

Pe cale, Isus merge în frunte și continuă să lumineze calea, ridicându-Și slăvitul Său braț drept. Prin urmare, există o lumină strălucitoare la începutul căii și o lumină strălucitoare care conduce spre sfârșitul căii. Isus, ca Alfa și Omega, arată sfârșitul prin început; așadar, lumina de la ambele capete ale căii este solia Strigării de la miezul nopții.

Primul înger a sosit în 1798 și a anunțat că a venit ceasul judecății Sale, „zicând ... a venit ceasul judecății Lui”. Ceasul judecății a venit în 1798, iar odată cu începerea lui a început căsătoria dintre Hristos și noua Sa mireasă—adventismul millerit filadelfian. Hristos urma să Se căsătorească la 22 octombrie 1844, iar între 1798 și 1844 mireasa a fost pregătită. Mireasa era filadelfiană, căci nu era nicio condamnare asupra miresei lui Hristos, fiindcă ea însăși s-a pregătit—era curată. Vestirea judecății este vestirea căsătoriei de la început, în 1798, care a ajuns la sfârșit în 1844.

Lumina de temelie și lumina de încununare pentru mișcarea millerită au fost solia care anunța nunta — solia Strigării de la miezul nopții. Strigarea de la miezul nopții a fost temelia și piatra de încununare a istoriei primului și a celui de-al doilea înger, precum și a istoriei millerite; iar piatra de încununare a istoriei millerite este piatra de temelie a istoriei celor o sută patruzeci și patru de mii, fiind totodată piatra de încununare. Construcția templului se desăvârșește atunci când este așezată piatra de încununare, iar lucrarea așezării acelei pietre finale „minunate” a început în iulie 2023.

Există diverse împliniri profetice care vor alcătui piatra de încheiere, însă piatra de încheiere reprezintă, de asemenea, culmea unui mesaj. Cincizecimea a fost piatra de încheiere a mesajului vremii Cincizecimii, după cum lumina „celor șapte vremi”, care a venit prin pana lui Hiram Edson în 1856, a fost piatra de încheiere intenționată a mesajului lui Miller, căci primul adevăr fundamental pe care Miller l-a descoperit a fost „șapte vremi”. În 1856, respingerea noii lumini a adevărului-piatră de încheiere echivala cu alegerea de a muri în pustia Laodiceei, așa cum făcuse Israelul din vechime pe parcursul unei perioade de patruzeci de ani. Aceasta identifică iulie 2023 ca fiind 1856, punctul de cotitură de la Filadelfia la Laodiceea în istoria millerită și inversarea de la Laodiceea la Filadelfia în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. Hristos nu S-a căsătorit cu o femeie necurată în 1844, căci ea era filadelfiană, iar El Se va căsători cu o mireasă din Filadelfia la legea duminicală. Dar mai întâi ea trebuie să se pregătească. Ești pregătit?

Nu te teme, turmă mică; căci este buna plăcere a Tatălui vostru să vă dea Împărăția. Luca 12:32.

La 22 octombrie 1844, Domnul S-a căsătorit cu mireasa pe care o pregătise să-L urmeze în istoria îngerului al treilea și în tot ceea ce îngerul al treilea reprezintă, însă până în 1863 istoria îngerului al treilea fusese abătută în pustia Laodiceei. Istoria din 1844 până în 1863 reprezintă perioada îngerului al treilea, oferind astfel o ilustrare a fecioarelor neînțelepte în perioada pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Fecioarele sunt grâu și neghină, care sunt despărțite prin solii tipificate de îngeri, căci îngerii sunt cei care săvârșesc lucrarea despărțirii.

„Apoi am văzut pe al treilea înger. A zis îngerul meu însoțitor: «Înfricoșătoare este lucrarea lui. Cumplită este misiunea lui. El este îngerul care are să despartă grâul de neghină și să pecetluiască, sau să lege, grâul pentru grânarul ceresc. Aceste lucruri ar trebui să absoarbă întreaga minte, întreaga atenție.»” Early Writings, 119.

Soliile celor trei îngeri din Apocalipsa 14 sunt solia ploii târzii care desparte și leagă cele două clase.

Lui Ioan i-au fost descoperite scene de adânc și mișcător interes din experiența bisericii. El a văzut poziția, pericolele, conflictele și eliberarea finală a poporului lui Dumnezeu. El consemnează mesajele de încheiere menite să coacă secerișul pământului, fie ca snopi pentru grânarul ceresc, fie ca mănunchiuri de vreascuri pentru focurile nimicirii. Subiecte de o importanță vastă i-au fost descoperite, îndeosebi pentru biserica de pe urmă, pentru ca aceia care aveau să se întoarcă de la rătăcire la adevăr să fie instruiți cu privire la primejdiile și conflictele dinaintea lor. Nimeni nu trebuie să rămână în întuneric cu privire la ceea ce

urmează să vină asupra pământului. Marea controversă, 341.

Sunt „cuvinte ale adevărului” cele care, în această generație, constituie „soliile de închidere menite să coacă secerișul” și care despart cele două clase. Acea lucrare este, de asemenea, lucrarea „omului cu peria de gunoi” din visul lui Miller.

„A cărui lopată de vânturat este în mâna Sa, și El Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va aduna grâul în grânar.” Matei 3:12. Acesta a fost unul dintre momentele de curățire. Prin cuvintele adevărului, pleava era despărțită de grâu. Pentru că erau prea trufași și plini de îndreptățire de sine ca să primească mustrarea, prea iubitori de lume ca să accepte o viață de smerenie, mulți s-au întors de la Isus. Mulți fac încă același lucru. Sufletele sunt puse la încercare și astăzi, la fel cum au fost acei ucenici în sinagoga din Capernaum. Când adevărul ajunge la inimă, ei văd că viețile lor nu sunt în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Văd nevoia unei schimbări în întregime în ei înșiși; dar nu sunt dispuși să ia asupra lor lucrarea lepădării de sine. De aceea se mânia când păcatele le sunt descoperite. Pleacă jigniți, întocmai cum ucenicii L-au părăsit pe Isus, murmurând: „Acesta este un cuvânt greu; cine poate să-l asculte?”
Dorința veacurilor, 392.

Începând cu Marea Dezamăgire din 1844, jaloanele și evenimentele până în 1863 reprezintă istoria lui 9/11 până la legea duminicală. De ce este 1844 9/11, vă întrebați?

Scrierile Sorei White arată limpede că îngerul al treilea a sosit la 22 octombrie 1844, dar a sosit și în 1888, care tipifică 9/11. Mai important, toți profeții delimitează chiar istoria de la 9/11 până la legea duminicală, astfel că nu este vorba de mărturia a doi sau trei, ci de mărturia unită a fiecărui martor din Cuvântul lui Dumnezeu că de la 9/11 până la legea duminicală este perioada în care „efectul fiecărei viziuni” se împlinește.

Istoria sosirii și a încheierii celui de-al treilea înger s-a desfășurat între 1844 și 1863 și reprezintă perioada lucrărilor minunate ale lui Dumnezeu de la 9/11 până la legea duminicală. Acea istorie este, de asemenea, reprezentată de 1840 până în 1844, iar în acea linie 1840 este alfa, iar 1844 este omega. În linia 1844–1863, 1844 este alfa, iar 1863 este omega. 1844 este atât alfa, cât și omega.

Crucea corespunde anului 1844, iar Alfa și Omega Și-a vărsat Sângele Său pe cruce. Începând cu 9/11 (1840), Apocalipsa, capitolul zece, pune înaintea istoria care începe cu Ioan mâncând cărbuțica în 1840 și apoi cu dezamăgirea în pântecele lui în 1844. Mâncarea este începutul; pântecele marchează sfârșitul. Ultimul verset al capitolului zece reprezintă repetarea istoriei în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii.

Și am luat cărbuțica din mâna îngerului și am mâncat-o; și era în gura mea dulce ca mierea; dar, îndată ce am mâncat-o, pântecele meu s-a amărât. Și mi-a zis: Trebuie să proorocești iarăși înaintea multor popoare, neamuri, limbi și împărați. Apocalipsa 10:10, 11.

Apocalipsa, capitolul zece, și Habacuc, capitolul doi, constituie două capitole care poartă mărturie despre perioada profetică 1840–1844. Istoria din 1844 până în 1863 începe la un reper al dezamăgirii, urmat de o împrăștiere, care este urmată de o adunare. În acea perioadă, istoria profetică a celor două tăblițe ale lui Habacuc se încheie atunci când a doua tăbliță a fost tipărită în

1849 și publicată pe larg în 1850. Perioada tăblițelor lui Habacuc a început în mai 1842, când a fost publicată planșa din 1843, iar perioada profetică s-a încheiat acolo unde începuse, prin publicarea uneia dintre cele două tăblițe ale lui Habacuc. Planșa din 1843 este alfa, iar planșa din 1850 este omega.

În 1856, Hiram Edson a scris o serie de articole prin care a ridicat la un nou nivel înțelegerea lui William Miller cu privire la «cele șapte vremi». Lucrarea lui Edson a fost omega lucrării lui Miller, aducând adevărul de temelie al lui Miller la statutul de piatră de boltă, care era menită să împuternicească poporul lui Dumnezeu. Lumina lui Miller asupra «celor șapte vremi» a fost alfa, iar lumina lui Edson asupra «celor șapte vremi» a fost omega.

În 1863, mișcarea s-a transformat în biserica care avea, în cele din urmă, să dea naștere unei mișcări ieșite din sânul ei, în același fel în care Milleriții au provenit din rândul protestanților, și după cum ucenicii au ieșit din iudaism, intrând în creștinism, și tot astfel cum Iosua și Caleb au venit din rândul poporului legământului de odinioară, sortit să moară în pustie.

În aceeași perioadă istorică (1844–1863), cornul republican al fiarei care se ridică din pământ trece printr-un conflict paralel care, în cele din urmă, degenerază în Războiul Civil, despre care toți istoricii sunt de acord că a atins punctul său median în 1863, odată cu Proclamația de emancipare a lui Lincoln. Lincoln reprezintă primul președinte republican, care a depus jurământul prezidențial după cel mai slab președinte democrat din istorie până la acel moment. El a fost ulterior asasinat. Toate aceste trăsături profetice, împreună cu altele, se repetă în cazul ultimului președinte republican.

Perioada din 1844 până în 1863 a inclus o risipire și o strângere. 1863 reprezintă legea duminicală, astfel că risipirea care a avut loc în 1844 este singura risipire până în 1863, când adventiștii de ziua a șaptea laodiceeni au fost risipiți în pustia Laodiceei. 1844 a produs o risipire, iar 1863 a produs o risipire, atestând astfel faptul că istoria este un simbol profetic identificat, căci ea începe cu o risipire alfa în 1844 și se încheie cu o risipire omega în 1863. Prima risipire a sosit la 18 iulie 2020, iar risipirea omega finală se împlinește la legea duminicală.

Se apropie timpul când vom fi despărțiți și risipiți, iar fiecare dintre noi va trebui să rămână în picioare fără privilegiul comuniunii cu cei de aceeași credință de preț; și cum vei putea rămâne în picioare dacă Dumnezeu nu este alături de tine și dacă nu știi că El te conduce și te călăuzește? Review and Herald, 25 martie 1890.

Nu este de ajuns ca Dumnezeu să stea „alături de tine”, ci trebuie, de asemenea, să „știi că El te conduce și te călăuzește”. Acest fapt este un subiect al profeției, reprezentat prin diversele formulări legate de momentul când „voi veți cunoaște pe Domnul”.

Și veți mânca din belșug și vă veți sătura și veți lăuda Numele Domnului Dumnezeului vostru, care s-a purtat cu voi în chip minunat; și poporul Meu nu va fi de rușine în veci. Și veți cunoaște că Eu sunt în mijlocul lui Israel și că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru și nu este altul; și poporul Meu nu va fi de rușine în veci. ... Astfel veți cunoaște că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, locuiesc în Sion, muntele Meu cel sfânt; atunci Ierusalimul va fi sfânt și niciun străin nu va mai trece prin el. Ioel 2:26, 27, 3:17.

Când Ierusalimul este sfânt, ea este Biserica triumfătoare, căci Biserica luptătoare este definită ca o biserică alcătuită din grâu și neghină, iar când "nu mai trec străini prin" "Ierusalim" "de acum înainte", poporul lui Dumnezeu "va ști" "că El conduce și călăuzește." Ei știu, căci ei sunt aceia care au împlinit rugăciunea de "șapte ori", care include mărturisirea că Dumnezeu nu te-a călăuzit ca laodicean, dar când te vei preschimba într-un filadelfian vei ști "că El conduce și călăuzește" și că Dumnezeu este "în mijlocul lui Israel."

Împrăștierea alfa (dezamăgire) din 19 aprilie și împrăștierea omega (dezamăgire) din 22 octombrie sunt marcate de prima publicare oficială de după marea dezamăgire din 22 octombrie. Publicarea este un reper profetic în istoria millerităților și în istoria profetică a Statelor Unite, astfel că primul lucru publicat oficial după 1844 este o bornă a acelei istorii, iar acea bornă identifică o împrăștiere.

1847-Rămășița împrăștiată pretutindeni

Un cuvânt către „Turma Mică”.

Următoarele articole au fost scrise pentru The Day-Dawn, care a fost publicată la Canandaigua, New York, de către O. R. L. Crosier. Dar, întrucât acea foaie nu mai este publicată acum și întrucât nu știm dacă va mai fi publicată, s-a socotit de către unii dintre noi din Maine că este cel mai bine ca ele să fie publicate în această formă. Doresc să atrag atenția „turmei mici” asupra acelor lucruri care foarte curând vor avea loc pe acest pământ. . . .

Cititorul va fi remarcat că trei comunicări ieșite de sub condeiul doamnei E. G. White au fost incluse în „Un cuvânt către «Mica Turmă»”...

„A doua comunicare din partea doamnei White, care se găsește la paginile 14–18, este o relatare a primei ei viziuni, sub titlul Către rămășița împrăștiată pretutindeni. Aceasta a fost scrisă la 20 decembrie 1845, ca o scrisoare personală adresată lui Enoch Jacobs, și a fost publicată pentru prima dată de destinatar în The Day-Star din 24 ianuarie 1846. Apoi, la 6 aprilie 1846, a fost retipărită, sub formă de foaie volantă, de James White și H. S. Gurney. Declarația, așa cum apare în Un cuvânt către 'Mica Turmă', cu excepția unor modificări editoriale minore și a unor referințe biblice adăugate, este identică cu relatarea integrală a viziunii așa cum a fost tipărită pentru prima dată.” James White, Un cuvânt către 'Mica Turmă', 25.

1844 marchează venirea unui înger și o dezamăgire. În 1845 prima viziune este redactată, iar în 1846 este publicată. Prima viziune este adresată „rămășiței împrăștiate pretutindeni”. Mă îndoiesc că tânăra profetesă necăsătorită știa, când și-a scris prima viziune, că o caracteristică profetică a „rămășiței” este aceea că rămășița, prin necesitate profetică, trebuia să fie „împrăștiată pretutindeni”, ca una dintre caracteristicile celor o sută patruzeci și patru de mii. În 1846, Ellen și James White s-au căsătorit, schimbând astfel numele de familie al lui Ellen în White. În același an, soții White au început să păzească Sabatul zilei a șaptea. În 1846, legământul este marcat ca încheiat, căsătoria profetică începută în 1844 a fost consumată în 1846, iar în 1847 prima publicație oficială este tipărită și expedită.

Mai 1850

CITITORULE DRAG-Scopul meu în această examinare a fost să expun eroarea în lumina adevărului sacru. . . .

"Prin prezentarea acestei mici lucrări către turma împrăștiată, mi-am îndeplinit datoria față de ei, în această privință, și fie ca Dumnezeu să adauge binecuvântarea Sa. Amin." James White, Sabatul zilei a șaptea nu a fost desființat, 2.

Publicația lui James White arată că publicul său era încă o turmă împrăștiată, dar este, de asemenea, o apărare a Sabatului zilei a șaptea. Aceasta reprezintă mesajul îngerului al treilea în faza sa incipientă, în cadrul înțelegerii adventismului millerit despre Sabat și despre al treilea înger. Ea este publicată în același an în care este publicată și planșa din 1850, iar împreună ele reprezintă ridicarea armatei Domnului pentru criza legii duminicale care se apropie. Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început, iar cei care au prezentat mesajul în 1844, folosind planșa din 1843, îi tipificau pe aceia care aveau să prezinte mesajul folosind planșa din 1850. La începutul perioadei celor două tăblițe ale lui Habacuc, oamenii proclamau mesajul vremii în legătură cu tăblița lui Habacuc, iar în 1850 James White prezintă mesajul îngerului al treilea împreună cu planșa din 1850. Planșa a fost realizată de fratele Nichols în perioada anului 1849, o perioadă în care James și Ellen White locuiau la fratele Nichols. James White a fost în mod direct asociat cu realizarea planșei din 1850, iar în acel an a început să proclame mesajul îngerului al treilea.

La 23 septembrie [1850], Domnul mi-a arătat că Își întinsese mâna a doua oară ca să-Și dobândească rămășița poporului Său și că eforturile trebuie redublate în acest timp al străngerii. În timpul împrăștierii, Israel a fost lovit și sfâșiat; dar acum, în timpul străngerii, Dumnezeu Își va vindeca poporul și îi va lega rănilor. În timpul împrăștierii, eforturile făcute pentru răspândirea adevărului au avut prea puțin efect, au împlinit prea puțin sau nimic; dar în timpul străngerii, când Dumnezeu Și-a întins mâna ca să-Și adune poporul, eforturile pentru răspândirea adevărului își vor atinge scopul rânduit. Toți ar trebui să fie uniți și plini de râvnă în lucrare. Am văzut că este o rușine ca cineva să se refere la timpul împrăștierii pentru exemple după care să ne călăuzim acum, în timpul străngerii; căci dacă Dumnezeu nu ar face acum pentru noi mai mult decât a făcut atunci, Israel nu ar fi niciodată adunat. Este la fel de necesar ca adevărul să fie publicat într-o foaie, pe cât este necesar să fie predicat. Review and Herald, 1 noiembrie 1850.

Viziunea potrivit căreia Domnul „Își întinsese mâna a doua oară ca să recupereze rămășița poporului Său”, de la pagina 74, se referă doar la unitatea și tăria care existaseră odinioară între cei care Îl așteptau pe Hristos și la faptul că El începuse din nou să-Și unească și să-Și ridice poporul. Early Writings, 86.

Sora White, în Early Writings, comentează pasajul din Review and Herald în legătură cu folosirea de către ea a cuvintelor prorocului Isaia, când a spus: „Domnul mi-a arătat că Și-a întins mâna a doua oară ca să recupereze rămășița poporului Său.” Și-a întins mâna în 1850. Când i-a adunat pe acei oameni în Sfânta Sfintelor la 22 octombrie 1844, aceasta a fost la încheierea împrăștierii din 677 î.Hr. până la 22 octombrie 1844. Iuda literal, care locuia în țara slăvită literală, a fost împrăștiat timp de 2520 de ani, în conformitate cu „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase, începând cu 677 î.Hr. La încheierea celor 2520 de ani, Israelul spiritual a fost adunat la 22 octombrie 1844 și a

fost îndată împrăștiat, iar împrăștierea s-a încheiat când Domnul Își întinde mâna a doua oară. Îi adună a doua oară, în pasaj, pentru a împlini două lucruri: „să-Și lege laolaltă poporul” și „să-Și ridice” poporul.

Apoi am văzut al treilea înger. Îngerul meu însoțitor a spus: „Înfrișător este cuvântul lui, înspăimântătoare este misiunea lui. El este îngerul menit să despartă grâul de neghină și să pecetluiască sau să lege grâul pentru grânarul ceresc.” Aceste lucruri ar trebui să ocupe în întregime mintea și toată atenția. Din nou mi s-a arătat necesitatea ca aceia care cred că avem ultimul mesaj al milei să fie despărțiți de cei care zilnic primesc sau absorb o eroare nouă. Am văzut că nici tinerii, nici vârstnicii nu ar trebui să frecventeze adunările celor care sunt în eroare și în întuneric. Îngerul a spus: „Mintea să înceteze a mai stăruia asupra lucrurilor de niciun folos.” Manuscript Releases, volumul 5, 425.

A doua strângere care a început în 1850 prefigura pecetluirea (legarea) poporului lui Dumnezeu, pe măsură ce aceștia sunt înălțați „ridicați” ca un stindard. 1850 identifică momentul când Domnul îi strânge pe cei o sută patruzeci și patru de mii. Din necesitate profetică, ei trebuie să fi fost risipiți înainte de a fi strânși. Astfel, „cele trei zile și jumătate” din Apocalipsa 11:11 simbolizează 1260, care este jumătate din 2520 și reprezintă risipirea ce a urmat după 18 iulie 2020. Apocalipsa 11:11 reprezintă a doua strângere a celor care urmează să fie cei o sută patruzeci și patru de mii și stindardul care este înălțat către neamuri, așa cum este înfățișat în Isaia 11:11!

Și în ziua aceea va fi o rădăcină a lui Iesei, care va sta ca un stindard pentru popoare; la el vor căuta neamurile, iar odihna lui va fi slăvită.

Și va fi, în ziua aceea, că Domnul Își va întinde mâna din nou, pentru a doua oară, ca să răscumpere rămășița poporului Său, care va mai rămâne, din Asiria, din Egipt, din Patros, din Cuș, din Elam, din Șinear, din Hamat și din ostroavele mării.

Și el va ridica un stindard pentru neamuri, va strânge pe izgoniții lui Israel și va aduna laolaltă pe cei împrăștiați ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului. Isaia 11:10, 11, 12.

În 1850, Domnul Și-a întins mâna a doua oară ca să adune poporul care prezenta solia îngerului al treilea în legătură cu solia Strigătului de la miezul nopții, așa cum sunt reprezentate de cele două tăblițe ale lui Habacuc. În iulie 2023, Domnul Și-a întins mâna a doua oară ca să adune poporul care prezenta solia îngerului al treilea în legătură cu solia Strigătului de la miezul nopții, așa cum sunt reprezentate de cele două tăblițe ale lui Habacuc. Atât 1850, cât și iulie 2023 identifică adunarea „rămășiței poporului Său”, așa cum afirmă Isaia în versetul 11 din capitolul 11. Versetul 11 este încadrat între versetele zece și doisprezece, iar ambele versete identifică ridicarea stindardului înaintea lumii.

Fiecare dintre cele trei versete identifică stindardul, deși versetul din mijloc îi identifică drept „rămășița”. Rămășița de acolo este adunată a doua oară, iar numărul semințiilor din care sunt adunați este opt. „8” reprezintă nu doar pe cei din arca lui Noe care au trecut din vechea lume în lumea nouă fără a vedea moartea, ci „8” îi reprezintă și pe cei care sunt cea de-a opta biserică, care este a celor șapte. Cei doi martori din Apocalipsa 11:11 sunt aceia care au fost înviați. Numărul „8” este simbolul învierii, un simbol al celor o sută patruzeci și patru de mii, un simbol al botezului și

un simbol al celor care trec de la Laodicea la Filadelfia și devin stindardul pentru neamuri din Isaia. Domnul Își întinde mâna a doua oară din 1850 până în 1865 și din nou în iulie 2023.

În 2023, a fost lumină nouă cu privire la cele șapte vremuri, așa cum fusese și în 1856. Perioada din 1856 până în 1863 reprezintă istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, când Domnul Își ridică poporul Său, rămășița, ca o oaste.

Isaia 11:11 este în deplină concordanță cu Apocalipsa 11:11, care este în deplină concordanță cu Daniel 11:11. Isaia și Ioan prezintă o istorie internă, iar Daniel o istorie externă. Linia externă din Daniel 11:11 se desfășoară în paralel cu linia internă din Apocalipsa 11:11, iar Isaia 11:11 prezintă stindardul liniei interne, care cheamă cealaltă turmă a lui Dumnezeu să iasă din linia externă. Palmoni a legat aceste pasaje într-un mănunchi frumos, lucru care nu putea fi înfăptuit decât de Cel ce este Creatorul tuturor lucrurilor.

Vom continua cu acestea în articolul următor.

Dialog cu informația artificială:

Îi atribuie lumea matematicii vreo semnificație numărului „11”?

Da, numărul 11 prezintă mai multe aspecte de veritabil interes și semnificație matematică (dincolo de simplul fapt că este un număr prim). Iată-le pe cele principale, pe care matematicienii și pasionații de matematică le evidențiază adesea:

11 este al cincilea număr prim, cel mai mic prim de două cifre și primul număr prim care este palindrom în baza 10. „11” este cel mai mic repunit (un număr alcătuit din unități repetate) care este prim. Este singurul număr prim de două cifre ale cărui două cifre sunt identice. 11, 22, 33, 44 etc. Funcționează doar cu „11”. „11” este un exponent pentru un număr prim Mersenne. Dezvoltarea zecimală a lui $1/11 = 0,090909\dots$ are o perioadă de doar 2, dar $1/11$ este celebru și într-un alt mod: șirul de numere prime 11, 101, 1009, 10007, 100003 etc., apare în discuțiile despre numere prime în progresie aritmetică. Grupul diedral de ordin 22 (simetriile unui unsprezecegon regulat) este notabil deoarece „11” este cel mai mic număr prim pentru care grupul diedral are o structură neabeliană lipsită de centru, de interes în teoria grupurilor. În fizica teoretică (teoria corzilor / M-teoria), universul este adesea modelat în 11 dimensiuni ale spațiu-timpului, iar fizicienii și matematicienii care lucrează în acel domeniu remarcă frecvent apariția lui 11. „11” este singurul număr prim palindrom cu un număr par de cifre (toate celelalte cu un număr par de cifre mai mare decât 2 sunt divizibile cu 11 și, prin urmare, compuse). Aceasta este o teoremă în teoria numerelor recreativă.

Concluzie:

Deși „11” nu are același statut emblematic ca π , e sau raportul de aur, el apare în mod repetat ca cel mai mic ori cel dintâi exemplu al multor fenomene (primul număr prim repunit, singurul număr prim palindromic cu un număr par de cifre, apariție timpurie în multe demonstrații și contraexemple, 11 dimensiuni în teoria M etc.). Așadar, da — comunitatea matematică consideră 11 un număr semnificativ.

Cel ce a inspirat Cuvântul a fost adevăratul tâlcuitor al Cuvântului. Hristos și-a ilustrat învățăturile atrăgând atenția ascultătorilor Săi asupra legilor simple ale naturii și asupra obiectelor familiare pe care le vedeau și le mânuiau zilnic. Astfel le-a călăuzit mințile de la natural la spiritual. Mulți nu au înțeles de îndată înțelesul pildelor Sale; dar, pe măsură ce, zi de zi, intrau în contact cu obiectele cu care Marele Învățător asociase adevăruri spirituale, unii au deslușit lecțiile adevărului divin pe care căutase să le întipărească, iar aceștia au fost convinși de adevărul misiunii Sale și s-au convertit la Evanghelie. Lucrătorul Școlii de Sabat, 1 decembrie 1909.

"Călăuzind astfel de la împărăția naturală la cea spirituală, parabolele lui Hristos sunt verigi în lanțul adevărului care unește omul cu Dumnezeu și pământul cu cerul." Christ's Object Lessons, 17.